

РЕШЕНИЕ

№ 446

гр. П., 15.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П. в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Асен В. Велев

при участието на секретаря Петя Кр. Борисова
като разглежда докладваното от Асен В. Велев Въззивно гражданско дело № 20235200500465 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

С Решение № 263/14.03.2023г. по гр.д. № 3537/2021г. по описа за 2021г. на VII граждански състав на Районен съд - П. са уважени предявените от ищцата С. К. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. „М. *”, бл. ***, вх. *, ет. *, ап.*, осъдителни искове по чл. 49, във връзка с чл. 53 от ЗЗД срещу ответниците О. Б., с адрес: гр. Б., обл. П., ул. „О.” №** и „В. и к.у.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. П., ул. „В. я.” №*, представлявано от управителя С. В. С., като ответниците са осъдени да заплатят солидарно на ищцата сумите от 3 017,00 лева – обезщетение за имуществени вреди и 4 000,00 лева – обезщетение за неимуществени вреди, причинени от пътнотранспортно произшествие, настъпило на 21.03.2021г. в с. А., общ. Б., обл. П., ведно със законната лихва за забава върху всяка главница от датата на увреждането - 21.03.2021г. до погасяване на задължението, като исковите за разликата до претендираните 4 874,40 лева – имуществени вреди и 5 000,00 лева – неимуществени вреди са отхвърлени. С решението ответниците О. Б. и „В. и к.у.“ ЕООД са осъдени да заплатят на ищцата Т. и направените по делото разноски по делото в размер на 1 786,21 лева, а ищцата е осъдена да заплати на ответника „В. и к.у.“ ЕООД разноски в размер на 572,96 лева.

Със същото решение съдът е отхвърлил предявения от ответника „В. и к.у.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. П., ул. „В. я.” №*, представлявано от управителя С. В. С. обратен иск срещу „ДЗИ - О. З.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище

и адрес на управление: гр. С., бул. „В.“ №** *, представлявано от изпълнителните директори К. Ч. и Б. В., имащо качеството на трето лице-помагач в производството и ответник по предявения обратен иск, да му заплати сумата в размер на 9 874,40 лева, ведно със законната лихва за забава от подаване на искова молба до плащането, на основание чл. 435, във връзка с чл. 461, т. 3 от КЗ, във връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗУТ. В полза на „ДЗИ – О. З.“ ЕАД - ответник по предявения обратен иск са присъдени разноски в размер на 988,80 лева, платими от „В. и к.у.“ ЕООД.

С Определение № 1002/24.04.2023 г. по същото дело е оставена без уважение молба по чл. 248 от ГПК третото лице помагач - „ДЗИ – О. З.“ ЕАД и ответник по предявения обратен иск, за изменение на решението в частта за разноските по отношение неприсъдения с решението пълен размер на направените от него разноски по делото.

В законоустановения срок срещу постановеното решение са постъпили въззивни жалби от двамата ответници по главния иск О. Б. и „В. и к.у.“ ЕООД („ВиКУ“ ЕООД).

С жалбата си ответникът О. Б., обжалва решението в частта, с която са уважени исковете срещу него. Счита, че в тази част решението е неправилно, постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и нарушение на материалния закон и като необосновано. Излага, че неправилно съдът е приел, че общината имала задължение да осъществява дейности по поддръжка на пътя, включително да обозначи изкопа с необходимите пътни знаци и като не е сторила това чрез своите служители, то носи отговорност за настъпилото ПТП. Излага, че в конкретния случай увреждането на пътя е по вина на другия ответник – „ВиКУ“ ЕООД, доколкото пропадането на пътния участък е в резултат от дейност на негови служители, които не след приключване на ремонта не са изпълнили задължението си да възстановят пътната настилка, включително да обозначат ремонта със съответните обезопасителни пътни знаци. Счита, че вредите са причинени от противоправно бездействие от страна на другия ответник, доколкото последният е възложил ремонта на негови служители, поради това именно той отговаря за причинените вреди. Излага, че отговорността е изцяло негова, доколкото бездействията на ответника не могат да се вменят във вина на общината, както неправилно бил приел първоинстанционният съд, тъй като последната не е възлагала ремонтните работи на другия ответник, съответно нейни служители не са извършили ремонта. Поради това не носел солидарна отговорност за причинените вреди с втория ответник по главния иск. Прави искане за отмяна на решението в обжалваната част и постановяване на ново, с което искът срещу него бъде отхвърлен като неоснователен.

С жалбата си ответникът „ВиКУ“ ЕООД обжалва решението, в частта с която двамата ответници по главния иск са осъдени да заплатят на ищцата обезщетение за претърпени вреди от нея, както и в частта, с която е отхвърлен предявеният обратен иск срещу третото лице – помагач „ДЗИ О. З.“ ЕАД. Счита, че решението е неправилно, като поставено в нарушение на материалния закон, в противоречие със събраните по делото доказателства. Оспорват се изводите на съда, че дружеството носи отговорност за причинените вреди, доколкото ремонтните дейности са извършени преди повече от две денонощия от пътния

инцидент. Твърди, че след приключване на ремонта, състоянието на настилка е възстановено във вида, в който е била преди аварията. Счита, че доколкото пътят е общински, то общината, която го стопанисва има задължение да го поддържа в добро състояние. Дружеството нямало задължение в тази насока, доколкото задълженията му били единствено да поддържа ВиК мрежите и съоръженията и подземната инфраструктура. Поради това не можело да се ангажира отговорността на ВиК дружеството. Излага, че неправилно съдът не е обсъдил възражението за съпричиняване от страна на ищцата, доколкото същата осъзнавала, че се движи по улица без настилка, по която се извършват ремонтни дейности. Поради това със своите несъобразени действия е причинила и съдействала за настъпилите вреди. Оспорва като неправилно решението по отношение присъденото обезщетение за неимуществени вреди, доколкото било недоказано. Счита, че неправилно съдът е отхвърлил и предявеният от този ответник обратен иск срещу застрахователното дружество. Оспорва изводите на съда, че извършените строително-монтажни работи са извършени по обект втора категория, доколкото същите са елементи от техническата инфраструктура, съответно същите били трета категория. Доколкото бил налице покрит риск за тази категория в застрахователния договор, то неправилно съдът не бил уважил предявения обратен иск. Прави искане за отмяна на решението в осъдителната част, както и в тази, с която обратният иск срещу застрахователното дружество е отхвърлен.

В законоустановения срок е постъпила частна жалба от третото лице- помагач срещу постановеното определение по чл. 248 от ГПК. Излагат се съображения за неговата неправилност, поради нарушение на материалния закон. Оспорват се изводите на съда за неприсъждане в пълен размер на направените от тази страна разноски, доколкото същата е участвала в две процесуални качества – на трето лице помагач и на ответник по обратния иск. Счита за недопустимо едно лице да има две процесуални качества в едно и също производство. Излага съображения, че въпреки разпоредбата на чл. 78, ал. 10 от ГПК, то в нейна полза следва да бъдат присъдени всички направени по делото разноски. Прави искане за отмяна на обжалваното определение и постановяване на ново, с което да бъдат присъдени и останалите направени от тази страна разноски.

В законоустановения срок са постъпили писмени отговори на въззивните жалби срещу решението.

С отговорите на въззивните жалби от страна на ищцата по главния иск Т. се излагат подробни съображения за неоснователност на въззивните жалби на двамата ответници и по направените възражения във въззивните жалби. Прави се искане за потвърждаване на решението в обжалваните части и за присъждане на разноски.

С отговора на въззивната жалба от застрахователното дружество на О. Б., се излагат подробни съображения за неоснователност на жалбата по отношение тази част на решението, като се моли за неговото потвърждаване. Претендира се присъждане на разноски.

С отговора си на въззивната жалба на „ВиКУ“ ЕООД, ответникът О. Б., излага

съображения за неоснователност на жалбата по отношение частта, с която се обжалва решението, с която „ВиКУ“ ЕООД е осъдено да заплати обезщетение на ищцата по главния иск солидарно с общината. Моли се за потвърждаване на решението в тази част, като се постанови решение, с което да се осъди „ВиКУ“ ЕООД да изплати изцяло, за своя сметка присъдените обезщетения.

С отговора си на въззивната жалба на „ВиКУ“ ЕООД третото лице–помагач и ответник по обратния иск излага съображения за основателност на жалбата по отношение частта, с която се обжалва решението, с която „ВиКУ“ ЕООД е осъдено да заплати обезщетение на ищцата по главния иск солидарно с общината и неоснователност на жалбата, в частта, с която е отхвърлен предявения от това дружество обратен иск, за което се излагат подробни съображения. Моли се за отмяна на решението в първата част, както и за потвърждаване на решението, в частта по отхвърления обратен иск. При условията на евентуалност, в случай на уважаване на обратния иск, се прави искане да се разгледа направеното възражение за прихващане. Претендира присъждане на разноски пред въззивния съд.

Срещу подадената въззивна частна жалба насрещните по спора страни не са подали отговори.

С въззивните жалби, въззивната частна жалба и писмените отговори не са представени доказателства и не са направени доказателствени искания.

Решението, в частта, с която са отхвърлени исковите претенции на ищцата Т. за разликата над присъдените суми до претендираните 4 874,40 лева – имуществени вреди и 5 000,00 лева – неимуществени вреди, като необжалвано е влязло в сила.

В открито съдебно заседание страните поддържат подадените жалби и писмени отговори, съответно претендират присъждане на разноски, съобразно представени списъци по чл. 80 от ГПК. Представени са писмени защиты от процесуалните представители на жалбоподателя О. Б. и въззиваемата страни – С. Т..

Воззивният съд, след като се запозна с твърденията, изложени във въззивната жалба и писмения отговор, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства, като взе предвид доводите, изложени в открито съдебно заседание и представените писмени защиты и при спазване разпоредбата на чл. 235 от ГПК, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Първоинстанционното производство е образувано по искова молба на С. К. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. „М. *”, бл. ***, вх. *, ет. *, ап.* за осъждане на ответниците О. Б. и „В. и к.у.“ ЕООД („ВиКУ“ ЕООД) да й заплатят солидарно обезщетение за причинените имуществени вреди в размер на 4 874,40лв., както и обезщетение за претърпените неимуществени вреди - болка, уплах и неудобства, в размер на 5 000,00 лева, ведно със законната лихва за забава от датата на увреждане - 21.03.2021г. до плащането, вследствие на пропадане в небезопасен и необозначен изкоп на пътното платно, извършен от „ВиКУ“ ЕООД. Ищцата твърди, че на 21.03.2021г. около 13,00 часа в село А., О. Б., управлявайки собствения си лек автомобил марка „БМВ“, модел „****“, рег. № ** **** ** по

ул. „*-“ в посока към центъра на селото, е пропаднала в небезопасен и необозначен изкоп на пътното платно на кръстовището с ул. „*-“, изпълнен от ответника „ВиКУ“ ЕООД. Сочи, че вследствие на пропадането са настъпили повреди по превозното средство, за отстраняването на които са необходими 4 874,40 лева, включващи части на автомобила, както и разходи за труд по ремонта, както следва: 2 бр. предпазни кори по двигателя, горивопроводи, горивна помпа, горивен филтър, маслен филтър, 7 л. масло, преден носач, маншон каре, кормилен накрайник, маслен картер, заден носач, датчик накладки, 2 бр. гуми 225к45х17, тампони гърне, гърне, мека връзка, 2 бр. тампони за двигател. Стойността на авточастите възлизала на сумата от общо 3 554,40 лева с ДДС, а разходи за труд в размер на 1 320,00 лева с ДДС. Ищцата твърди, че след настъпилото ПТП е изпитвала силни болки в шийната област, в областта на кръста и долните крайници. Сочи, че движенията ѝ били ограничени, което довело до неудобства при извършване на обичайните ежедневни задължения. Поради това посетила невролог на 22.03.2021г., който поставил основна диагноза - „Други увреждания на меките тъкани, свързани с натоварване, претоварване и натиск“, както и придружаващи заболявания и усложнения - „Увреждане на лумбосакралните коренчета, неклассифицирани другаде“. Излага, че ѝ е назначена терапия с медикаменти. Поддържа още, че освен болката и неудобствата от ограничените движения на снагата е преживяла силен психо-емоционален стрес по време и след произшествието. Пропадането в изкопа е било неочаквано и внезапно, от което първоначално изпитала шок, страх и недоумение какво се случва. Сочи, че особен уплах изпитала за детето си, което било на задната седалка на автомобила. Твърди, че постепенно състоянието ѝ преминало в нервност и тревожност, съзнавайки, че повредите по автомобила, който до този момент бил напълно изправен, налага посещение при автосервиз и ще са необходими значителни разходи за ремонт, които ще затруднят семейния бюджет. Отделно от това, неизправността на автомобила изключвала възможността ѝ да го ползва, за да пътува с детето, което създавало неудобства за поддържане на обичайния семеен ритъм на живот при придвижването им в гр. С. и пътуванията извън столицата. Счита, че отговорността за настъпването на претъпените от нея имуществени и неимуществени вреди е солидарна на двамата ответници – „ВиКУ“ ЕООД, като възложител на извършването на изкопните работи за ремонт на водопровода, както и на О. Б., като собственик на неизправния общинския път, който не бил упражнил надзор върху изкопните работи. С оглед горното, моли за постановяване на решение, с което да бъдат уважени исковите ѝ претенции за солидарно осъждане на двамата ответници, както и присъждане на направените по делото съдебни разноски.

В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК ответникът О. Б. не е подал отговор на исковата молба.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът „ВиКУ“ ЕООД е подал отговор на исковата молба, с който оспорва исковите претенции като неоснователни. Не оспорва, че е извършил аварийен ремонт на водопровода под процесния пътен участък, което наложило изпълнението на изкопни работи по пътното платно. Твърди, че ремонтно - възстановителните работи са били надлежно обозначени и са приключили на 17.02.2021г.,

след което изкопът е засипан с пръст и чакъл, а улицата е възстановен във вида преди ремонта. Сочи, че улицата представлява черен път без асфалтова настилка, по която имало много неравности, вследствие на извършени преди това изкопни работи за прокарване на канализация от ответника О. Б.. Позирайки се на чл. 31 от ЗП, твърди, че отговорността за ремонтът и поддържането на пътя в добро състояние е на ответника О. Б., тъй като улицата е публична общинска собственост. В случая не бил действал неправомерно, нито бил допринесъл за настъпването на претендираните вреди. Излага, че ищцата е била наясно, че се движи по улица без настилка, доколкото било видно, че по нея са извършвани ремонти за подмяна на канализацията от другия ответник, съответно със своите несъобразени с пътната обстановка действия е причинила и съдействала за съпричиняване на настъпилите вреди. Оспорва се наличието на причинно-следствена връзка между настъпилото ПТП и описаните от ищцата имуществени и неимуществени вреди, съответно оспорва и размера на имуществените вреди и на обезщетението за неимуществени вреди. Поради това, моли исковата претенция да бъде отхвърлена, като претендира разноски.

В срока по чл. 219 от ГПК ответникът „ВиКУ“ ЕООД е привлякъл на своя страна като трето лице - помагач „ДЗИ - О. З.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул. В., №***. С Определение № 97/19.01.2022 г., на основание чл. 219 от ГПК, първоинстанционният съд е привлякъл ДЗИ - О. З.“ ЕАД, ЕИК ***** като трето лице-помагач на страната на ответника „ВиКУ“ ЕООД. При условията на евентуалност ответникът „ВиКУ“ ЕООД е предявил срещу третото лице - помагач обратен иск за заплащане на застрахователно обезщетение в общ размер на 9 874,40 лева, ведно със законната лихва за забава от подаването на обратната искова молба в съда до плащането, който иск да бъде разгледан, ако съдът уважи предявените икове от ищцата С. К. Т.. В исковата молба по обратния иск се твърди, че ищецът е застраховал своята гражданска отговорност при ответника по обратния иск, съобразно сключени договори за задължителна застраховка „Професионална отговорност на участниците в проектирането и строителството“, съгласно застрахователна полица № *****/25.06.2020г., съответно застрахователна полица № *****/25.06.2020г. Твърди се, че същите били със срок на валидност за периода 26.06.2020 г. - 25.06.2021 г. Сочи, че застраховката покрива неговата гражданска отговорност за вреди, причинени на другите участници в строителството и/или на трети лица, в следствие на неправомерни действия или бездействия на застрахования, извършени при или по повод осъществяване на професионалната му дейност, включваща: цялостно изпълнение на строителство или на отделни строително - монтажни работи на обекти от трета категория или всяка по - ниска категория съгласно действащото законодателство. Доколкото процесното ПТП е настъпило в срока на застрахователното покритие, същото представлявало покрит застрахователен риск.

В срока за отговор, третото лице – помагач и ответник по обратния иск „ДЗИ - О. З.“ ЕАД не оспорва твърденията в исковата молба за времето и мястото на настъпване на ПТП, както и твърденията в обратната искова молба относно наличието на застрахователно правоотношение между страните по обратния иск. Оспорват се настъпването на описаните

имуществени и неимуществени вреди, причинно-следствената им връзка с процесното ПТП, както и описаният от ищцата механизъм за неговото настъпване. Оспорва се също така и наличието на небезопасен и необозначен изкоп на пътя. Излага, че увреждането на здравето на ищцата не се дължи само на процесния инцидент, а и на предхождащи заболявания, както и на неправилно лечение след инцидента. Оспорват се и твърденията в исковата молба, че на ищеца по обратния иск - „ВиКУ“ ЕООД, че село А. е част от обслужваната от последния водопроводна мрежа. Твърди, че вредите от процесното ПТП не представляват покрит застрахователен риск по застрахователния договор. Сочи, че ВиК дружеството е извършило ремонта след надлежно разрешение за разкопаване на пътя и в съответствие с нормативните изисквания за безопасност на движението. Излага, че след ремонта, последният е възстановил пътното платно във вида преди започване на ремонтните работи, след което е получил обратно от общината внесена парична гаранция за това. Твърди, че в момента на ПТП на пътното платно не са извършвани ремонтни работи, подлежащи на обезопасяване и обозначаване, а неравностите, ако ги е имало, не са по вина на ответника, чиято гражданска отговорност е застраховал. Поддържа, че вредите, ако са настъпили, са по вина на ищцата, която се е движела с несъобразена с конкретните пътни условия скорост и не е контролирала непрекъснато превозното средство, или поне с това е допринесла за настъпването на вредите. Оспорва размера на претендираното от ищцата обезщетение за имуществени вреди при твърдение, че надхвърля стойността на повреденото МПС. Оспорва размера на обезщетението за неимуществени вреди при твърдение, че е завишен и не е справедлив. Поддържа, че дори да е възникнала, отговорността на ответника „ВиКУ“ ЕООД за вреди е извън застрахователното покритие по застрахователна полица № *****/25.06.2020г., доколкото последната касае отговорността на застрахования за вреди при проектирането, а не при строителството. Отговорността на този ответник не се покривала и от застраховката по представената застрахователна полица № *****/ 25.06.2020г. Позовава се на чл. 6.1.1, във връзка с чл. 2.1.1 от Общите условия към застрахователния договор, тъй като извършеното от застрахования строителство е извън неговата професионална дейност. Сочи, че застраховката покривала вреди от строителството на обекти от трета и по-ниска категория. Излага, че в случая застрахованият е извършил строителство на обект от втора категория, съгласно разпоредбата на чл. 137, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗУТ. Дори да се дължило застрахователно обезщетение, същото следвало да се намали, на основание чл. 5.6 от Общите условия, поради уговореното в договора самоучастие на застрахования в размер на 10% от стойността на вредата. При условията на евентуалност се прави изявление за съдебно прихващане на дължимото от застрахования самоучастие в размер на 2 000,00 лева. срещу дължимото от застрахователя застрахователно обезщетение в размер на 9 874,40 лева. Отново при условията на евентуалност - ако се установи наличие на покрит риск от застраховката, както и че изкопът не е бил небезопасен и обозначен, твърди че има право да намали или да откаже изплащане на застрахователно обезщетение на основание чл. 7.1.2, б. „б“ и „в“ и чл. 9.5.2, във връзка чл.7.1.1 от Общите условия. Поради това, моли исковите претенции да бъдат отхвърлени, като претендира разноски.

Пред въззивния съд не са поискани и не са събрани нови доказателства.

Въззивният съд намира, че въззивните жалби са постъпили в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, подадени са от надлежно упълномощен представител на страна, която има правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение, следователно същите са явяват процесуално допустими за разглеждане по същество.

Разгледани по същество въззивните жалби са изцяло неоснователни, по следните съображения:

При служебната проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, на основание чл. 269 от ГПК, съдът намира, че същото е валидно и допустимо.

Настоящата инстанция намира, че фактическата обстановка е правилно установена от първоинстанционния съд. Решението на първоинстанционния съд е правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният съд препраща към мотивите, изложени от районния съд. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивните жалби е необходимо да се добави и следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно субективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 49, във връзка с чл. 45 и чл. 53 от ЗЗД за репарирание на причинени имуществени и неимуществени вреди при условията на солидарност, възникнали вследствие на пропадане в небезопасен и необозначен изкоп на пътното платно, извършен от „ВиКУ“ ЕООД, за осигуряване на безопасността на което отговорност носи и О. Б., за сумата от 4 874,40 лева - обезщетение за причинените имуществени вреди, както и за сумата от 5 000,00 лева - обезщетение за претърпените неимуществени вреди - болка, уплах и неудобства, ведно със законната лихва за забава от датата на увреждане - 21.03.2021г. до окончателното изплащане, както и съединен при условията на евентуалност, в случай на уважаване на главния иск, обратен иск от ответника „ВиКУ“ ЕООД срещу третото лице – помагач, за посочената сума с правно основание чл. 435, във връзка с чл. 461, т. 3 от КЗ, във връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗУТ.

В съответствие с разпоредбата на чл. 49 ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа.

Правопораждащият фактически състав на твърдяното материално право по главния иск включва кумулативното наличие на следните елементи: 1) надлежно възлагане на определена работа, 2) наличие на виновно и противоправно действие и/или бездействие на изпълнителя на възложената работа, което е осъществено при или по повод изпълнение на възложеното, 3) и което е в пряка причинно-следствена връзка с претърпените от увредено лице имуществени вреди.

Участници в правоотношението, което възниква при този фактически състав, са най-малко три лица - този, който е възложил някаква работа (възложител), лицето, което при или по повод изпълняването на работата (изпълнител) причинява вреди и потърпевшият

(пострадалият).

Отговорността по чл. 49 от ЗЗД е гаранционно-обезпечителна, т.е. не е необходимо наличието на вина на възложителя, но следва да е налице спрямо извършителя на деянието, а доколкото съществува законова презумпция тя винаги се предполага. Следователно възложителят носи доказателствената тежест да обори презумпцията в условията на пълно и обратно доказване, аргумент от чл. 45, ал. 2 от ЗЗД. Отговорността по чл. 49 от ЗЗД, макар и относително самостоятелна, е във функционална връзка с отговорността по чл. 45 от ЗЗД, т.е. преди всичко следва да се установи наличието на общите предпоставки на деликта.

Солидарната отговорност възниква по силата на изричната разпоредба на чл. 53 от ЗЗД, съобразно която ако увреждането е причинено от няколко лица, те отговарят солидарно.

Не е спорно между страните, а се установява и от представените по писмени делото доказателства, включително и от показанията на разпитаните по делото, че посочената дата 21.03.2021г. в село А., О. Б., на кръстовище между ул. „*-*“ и ул. „**-*“ е настъпило ПТП, при което лек автомобил марка „БМВ“, модел „***“, рег. № ** **** **, управляван от ищцата С. Т., попада в необозначен и небезопасен изкоп на пътното платно, като задната част на автомобила пропада в него.

Посоченото МПС е собственост на ищцата Т., видно от представеното Свидетелство за регистрация на автомобила с № *****.

Видно от представени протокол за ПТП № 1747179 от 21.03.2021 г., съставен след посещение от длъжностното лице П. - „младши автоконтрольор“ при РУ – С., ОДМВР – П., на мястото на произшествието, същото е установило видими материални щети по автомобила – десен праг и други. При изготвяне на протокола е присъствало и лице представител на ответното дружество „ВиКУ“ ЕООД – Й. С..

Не е спорно между страните, а се установява и от събраните по делото доказателства, че на процесния пътен участък е извършен аварийен ремонт от страна на ответното дружество „ВиКУ“ ЕООД, като изкопът, в който е пропаднал автомобила на ищцата, е направен от служители на този ответник няколко дни преди инцидента, за да се отстрани повреда на водопроводната мрежа. Установява се от показанията на свидетелката Н., че след извършване на аварийния ремонт, изкопът е бил насипан с пръст, като същата е предоставила на служителите на „ВиКУ“ ЕООД колчета, които са сложени около изкопа. Същите кореспондират с показанията на свидетеля Й. С. а именно, че след приключването на аварийния ремонт служителите на ВиК оператора са засипали изкопа с пръст, без да я трамбоват и са го оградили със сигнална лента, опъната на дървени колчета. Свидетелката Н. сочи още, че колчета са стояли, докато същата не ги е прибрала, като по време на инцидента такива не е имало, а след инцидента изкопът отново е ограден с колчета.

От свидетелските показания на свидетелите Н. и К., очевидци на инцидента, се установява, че процесният пътен участък представлява черен път, няма асфалтова настилка, като по него има неравности. Свидетелите Н. и С. сочат, че в деня в който е пропаднала

колата е било мокро, кално, валило е дъжд и е имало киша. Установява се от свидетелските показания на свидетеля Т., че изкопът е бил скрит под локва дъждовна вода и не се виждал. Същият бил широк около 2 метра, дълбок 40-50 сантиметра и в него имало пръст и камъни. Тези обстоятелства се подкрепят и от разпита на останалите разпитани по делото свидетели, поради което с оглед събраните по делото доказателства, се установява по несъмнен начин, че на описаното в исковата молба място е имало неравност на пътя - необезопасен изкоп, който не е бил обозначен по начин, позволяващ неговото избягване.

От приетата по делото тройна САТЕ се установява, че автомобилът попада последователно с предни и задни гуми в наличен необезопасен изкоп – дупка с големи размер, като скоростта му на движение по време на попадането е в рамките на 30 км/ч. В следствие на инерцията от скоростта автомобилът с предните гуми е преодолял изкопа, излязъл е и се е окопал със задните задвижващи колела, които са пребуксували, като по посоката на движение в южния край на изкопа автомобилът се е опрял на долната си част и е преустановил движението си. Според заключението на вещите лица от инициалния удар на предния мост на автомобила при пропадането в изкопа и съприсновението с твърдата трашенокаменна настилка в причинно-следствена връзка с процесния инцидент са увредени следните елементи на автомобила - предпазните кори под двигателя, тампоните на двигателя, маслената вана (картера на двигателя), преден ляв носач, крайник кормилен от ляво, предпазен маншон на кормилната рейка, горивна помпа с гориво проводи, горивен филтър, гъвкава връзка на изпускателната система. Посочено е, че повредите по долната ниско лежаща част на автомобила са настъпили при движението на автомобила с ниска скорост с оглед последователното пропадане на предните гуми, предната част на автомобила и задните гуми в препятствието – дупка изкоп на пътното платно, съчетано с потъване и удар на съставите на автомобила в долната ниско лежаща част, деформация, разрушаване и увреждане на някои от тях. Посочено е още, че задно гърне, окачващи тампони на изпускателната генерация, датчик за износване на накладки и заден носач са увредени най-вероятно при изваждането на автомобила от изкопа. Вещите лица са категорични, че увреждането на 2 броя задни гуми, от техническа гледна точка не са увредени по този механизъм, съответно не е в причинна връзка с механизма. Вещото лице е категорично, че щетите по автомобила кореспондират с описания механизъм и е технически възможно да бъдат получени по описания начин.

Установеният механизъм се подкрепя от събрания доказателствен материал, включително свидетелските показания на пътника – Г. Т., както и на разпитаните свидетели – С. К., С. Н. и Й. С., съставения от органите на МВР протокол за ПТП и заключението на изслушаната от първата инстанция тройна САТЕ, която съдът кредитира като обективна и правилна. Както правилно е посочил първоинстанционният съд, протоколът за ПТП, издаден от служител на МВР в кръга на правомощията му, в установената форма и ред, представлява официален свидетелстващ документ. Като такъв той се ползва не само с обвързваща формална доказателствена сила относно авторството на документа, но съгласно чл. 179, ал. 1 от ГПК и със задължителна материална доказателствена сила, като съставлява

доказателство за факта на направените пред съставителя изявления и за извършените от него и пред него действия. Съставителят удостоверява пряко възприети от него факти при огледа, относими за определяне на механизма на ПТП, като местоположението на МПС, участници в ПТП, характера и вида на нанесените щети, пътните знаци и маркировката на мястото на произшествието и други. Същият удостоверява установените от последния обстоятелства и обвързва съда относно мястото, времето, участника в процесното ПТП и нанесените на автомобила вреди. Правилно съдът е посочил, че относно механизма на ПТП протоколът няма официален удостоверителен характер, но от разпита на свидетеля Г. В. Т., се установява че причина за настъпване на произшествието е именно пропадането на автомобила в необезопасения изкоп, който бил скрит под локва дъждовна вода и не се виждал. Предната част на автомобила успяла да излезе от изкопа, но задната част и двете гуми останала в него.

Размерът на причинените имуществени вреди, както и причинно-следствената връзка се установяват от събраните писмени и гласни доказателства, кореспондиращи с приетото от първа инстанция заключение на тройната САТЕ, което, както се посочи съдът кредитира изцяло, доколкото същото е обективно и не възникват основания за неговата необоснованост и неправилност. Съгласно същото необходимата стойност за възстановяване на процесния лек автомобил е в размер на 3 017,00 лева, от които сумата от 2558,00 лева с ДДС – материали за авточасти, а сумата от 459,00 лева с ДДС – труд.

От приетата по делото съдебно-медицинската експертиза, се установява, че вследствие на пропадането на автомобила в необезопасената дупка от инерционното движение на тялото на ищцата нагоре и надолу, е настъпила хиперфлексия на гръбначния стълб и внезапна контракция на автохтонната мускулатура на гърба с поява на микротравми в нея - разкъсване на мускулни влакна, малки кръвоизливи в залавните места на мускулите, пренапрягане на сухожилия и др. Според заключението на съдебно-психологичната експертиза, фрустриращата обстановка на произшествието е причинило на ищцата разнообразни негативни емоции и мисловни преработки като напрегнатост, тревожност, безпокойство, страх, потиснато настроение и чувство на несигурност. Възможни последици са астено-вегетативни проблеми с пристъпно главоболие и нервно изпотяване. В този смисъл установява се по делото, че вследствие на процесния инцидент ищцата е претърпяла и неимуществени вреди, доколкото е изпитвала болка и дискомфорт за около две седмици от датата на увреждането, съответно безпокойство, тревожност, напрегнатост и страх.

Както беше посочено, не е спорно, че изкопът, в който е пропаднал автомобила на ищцата, е направен от служители на ответника „ВиКУ“ ЕООД няколко дни преди инцидента, за да се отстрани повреда на водопроводната мрежа. След приключването на аварийния ремонт служителите на ВиК дружеството са засипали изкопа с пръст, без да я трамбоват и са го оградили със сигнална лента, опъната на дървени колчета. Правилен е изводът на първоинстанционния съд, че дължимата грижа при ремонт на съоръжения по пътното платно изисква след приключването на ремонтните работи строителят да възстанови пътната настилка в състоянието от преди ремонта. Доколкото се касае за земен

път, а не асфалтов такъв, то обратният насип следва да е с достатъчна плътност, за да бъде избегнато слягане или пропадане на земната маса. От всички събрани доказателства се установи, че насипът не е бил уплътнен в достатъчна степен, което е причинило слягане на пръстта и образуване на дупка, която дъждът е запълнил с вода. Настоящата инстанция споделя извода на първоинстанционния съд, и че сигнализирането на изкопа също не е било изпълнено надеждно - с пътни знаци и други подходящи средства за сигнализиране, каквото е изискването на чл. 13 ЗДвП. Налице са нарушения и на Наредба № 3/16.08.2010г. за временната организация и безопасността на движението при извършване на строителни и монтажни работи по пътищата и улиците, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството, доколкото същата, съобразно чл.1, ал. 2 се прилага и за сигнализиране на препятствия в обхвата на пътя или улицата, възникнали в резултат на аварии и пътнотранспортни произшествия, изискваща обезопасява на пътното платно при извършвани ремонтни дейности, чрез специални средства за сигнализиране, предвидени в разпоредбите на чл. 7, 8, 9, 10 и 11 от последната. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя „ВиКУ“ ЕООД, че ремонтът бил аварийен, и за това сигнализацията трябвало да бъде поставяна за 2 дни. Сигнализацията на пътя, следва да бъде поставяна за колкото време е необходимо, до окончателното възстановяване на пътната настилка и избягване на риска от инциденти. Още повече, че по делото се установи, че изкопът не е трамбован, съответно дупката е дълбока около 40-50 сантиметра. С оглед на това, настоящата инстанция споделя извода на първоинстанционния съд, че именно служителите на ответника „ВиКУ“ ЕООД не са положили дължимата грижа при ремонта, съответно те са причина за настъпил инцидент. Ответникът „ВиКУ“ ЕООД, който е задължен да извършва аварийни ремонти на канализационна мрежа и водопровода, и който е възложил ремонта на служителите си, носи отговорност за вредите, които те са причинили при или по повод изпълнението на работат, съгласно разпоредбата на чл. 49 от ЗЗД.

Не е спорно, а се установява и от събраните по делото доказателства, че процесното пътнотранспортно произшествие е настъпило на ул. „*-*“ на кръстовището с ул. „*-*“ в с. А., О. Б.. Същите са част от уличната мрежа на селото, попадащо в териториалните предели на О. Б., поради което съобразно чл. 3, ал. 3 от ЗП, представляват общински такива. Ответникът О. Б. е задължен да осъществява дейностите по поддържането му, включително да обозначи изкопа с необходимите пътни знаци с оглед предупреждаване на участниците в движението съобразно чл. 13 от ЗДвП. Общината като юридическо лице осъществява дейностите по чл. 31 от ЗП и чл. 13 от ЗДвП чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението. В конкретния случай именно и бездействието на последните във връзка с обозначаването на изкопа е довело и до неизпълнение на задължението по чл. 31 от ЗП и чл. 13 от ЗДвП. Това задължение е валидно и в случаите, когато трети лица извършват дейности, свързани с ремонти, строителство и други на уличното платно. За възникването на отговорността е без значение, че изкопът е изпълнен от друго лице, тъй като общината е задължена да обозначи препятствията по пътното платно независимо от причините за тяхното възникване - човешка дейност, обичайна амортизация или природно явление. Тези трети лица обаче при извършване на съответните дейности следва да предприемат

необходимите мерки за обезопасяването им, а след приключване на работата - да възстановят уличното платно в нормално състояние. О. Б. е длъжна да следи за спазването на тези изисквания и при неспазването им - да задължава третите лица да обезопасяват извършваните работи и да възстановят уличното платно в предишното му състояние, като може и сама да извърши обезопасяването на уличното платно и привеждането му в предишното състояние за сметка на третите лица. Общината се явява възложител по смисъла на чл. 49 от ЗЗД и отговорно лице, съгласно нормата на чл. 31 от ЗП, поради което носи отговорността да поправи вредите, които са в причинно-следствена връзка с виновното и противоправно бездействие да поддържа пътната мрежа в годно състояние. Задължението на О. Б. за поддържане на уличната мрежа не изключва задължението на експлоатационните дружества да се съобразяват с общата забрана за увреждане на трети лица и да извършват качествено възстановяване на общинските пътища. В случаите, когато такова дружество, при извършване на своята дейност, причини вреди на трети лица, отговорността за тях се носи освен от него и от О. Б., съгласно разпоредбата на чл. 53, във връзка с чл. 49 от ЗЗД. От друга страна нейната отговорност не изключва отговорността на ответното дружество при наличие на всички предпоставки по чл. 49 ЗЗД. Поради това възраженията на О. Б. за липса на пасивна материалноправна легитимация по предявения иск, доколкото отговорността е на работниците на ответното дружество „ВиКУ“ ЕООД, съответно, че не носи отговорност за причинените вреди и не следвало да бъде осъждана солидарно с другия ответник за репарирането на вредите са изцяло неоснователни. Изцяло неоснователни са и противните аргументи на ответника „ВиКУ“ ЕООД, че отговорността следва да се понесе изцяло и единствено от О. Б..

Вината на физическите лица - изпълнители на възложената работа, се предполага по силата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД, като тази законова презумпция не е оборена от страна на ответниците.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя „ВиКУ“ ЕООД за съпричиняване на вредоносния резултат, в следствие несъобразени с пътните условия действия на ищцата Т.. Правилен е изводът на първоинстанционния съд, че от събраните по делото доказателства категорично е установено, че същата се е движела с ниска скорост по кална улица с локви, по време на валеж, изкопът не е бил сигнализиран по надлежния ред, бил е скрит под локва с вода и следователно не представлява предвидимо препятствие по смисъла на чл. 20, ал. 2 ЗДП.

С оглед на горното, настоящата инстанция стигна до извода, че са налице са предпоставките за реализиране на деликтната отговорност спрямо двамата ответници по предявения по чл. 49 във връзка с чл. 45 от ЗЗД иск при условията на солидарната отговорност съгласно чл. 53 ЗЗД поради наличието на причинен вредоносен резултат в имуществената и неимуществената сфера на ищцата в пряка причинна връзка с установените нереализирани задължения от страна на ответниците по делото, поради което принципно поддържаните по делото възраженията на жалбоподателите в тази насока са изцяло неоснователни.

С оглед на това двамата ответници следва да възстановят на ищцата Т., понесените от нея имуществени вреди, в следствие на инцидента, които както беше установено по делото възлизат на сумата от 3 017,00 лева.

От доказателствата по делото се установи, че вследствие на пропадането на автомобила в необезопасената дупка ищцата е претърпяла и неимуществени вреди, за които претендира обезщетение. Същите следва да бъдат репарирани от страна на двамата ответници по главния иск, като на основание чл. 52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост.

Основните разяснения за съдържанието на понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 от ЗЗД са дадени и в Постановление № 4/23.12.1968 г. на Пленума на ВС. Посочено е, че това понятие не е абстрактно понятие и преценката е свързана с конкретни обективни данни по делото, които трябва да се вземат предвид при определяне размера на обезщетението. Приема се, че обезщетението по чл. 52 от ЗЗД трябва да представлява точен паричен еквивалент на всички понесени от лицето болки, страдания и неудобства-емоционални, физически и психически сътресения. Видно е от събраните по делото доказателства, че в следствие на инцидента, освен болка в областта на кръста, шията и главата и дискомфорт за около две седмици от датата на увреждането, същата е изпитвала безпокойство, тревожност, напрегнатост, неудобства в личния ѝ живот и негативни последици в емоционално отношение. Настоящата инстанция съобрази, че ищцата е имала добро общо здравословно състояние преди инцидента, противно на възраженията на ответника „ВиКУ“ ЕООД, че същата е имала предходни заболявания, съответно и доколкото е налице един нормален като продължителност възстановителен период без усложнения, а както и че същата е преживяла и негативни последици в емоционално отношение счита, че правилно справедливото обезщетение е определено от първоинстанционния съд на 4 000,00 лева. В процеса не се доказва да е имало и съпричиняване от нейна страна. С оглед на това, възражението на жалбоподателя „ВиКУ“ ЕООД, че претендираното обезщетение е прекомерно и не отговаря на критерия за справедливост по чл. 52 от ЗЗД, настоящата инстанция намира за неоснователно.

На основание чл. 84, ал. 3, във вр. чл. 86 от ЗЗД върху уважения размер на главниците се дължи законна лихва от датата на увреждането – 21.03.2021г., до окончателното им изплащане, доколкото по делото не се установява плащането на сумата.

С оглед горното, правилно първоинстанционният съд е уважил предявените иски претенции по главния иск по чл. 49 във връзка с чл. 45 от ЗЗД иск при условията на солидарната отговорност съгласно чл. 53 ЗЗД в размер на 3017,00 лева – за причинени имуществени вреди, както и 4 000,00 – за причинени неимуществени вреди, поради което решението му в тази част следва да бъде потвърдено.

В предмета на делото е включен и обратен иск, предявен срещу третото лице – помагач на ответника, който също следва да бъде разгледан, доколкото се е сбъднало условието за разглеждането му и жалбата на „ВиКУ“ ЕООД е насочена и срещу тази част на решението.

На основание чл. 171, ал. 1 от ЗУТ проектантът, лицето, упражняващо технически контрол по част „Конструктивна“, консултантът, строителят и лицето, упражняващо строителен надзор, застраховат професионалната си отговорност за вреди, причинени на други участници в строителството и/или на трети лица, вследствие на неправомерни действия или бездействия при или по повод изпълнение на задълженията им.

На основание посочената разпоредба между „ВиКУ“ ЕООД са сключени две застраховки „професионална отговорност“ с третото лице – помагач и ответник по обратния иск - „ДЗИ - О. З.“ ЕАД.

Съгласно застрахователна полица № *****/25.06.2020г. е застрахована професионалната отговорност на ВиК дружеството за вреди, причинени на другите участници в строителството и/или други трети лица, вследствие неправомерни действия или бездействия на застрахования, извършени при или по повод осъществяване на професионалната му дейност – за цялостно изпълнение на строителството или на отделни строително-монтажни работи на обекти от трета категория и всяка по-ниска категория, съгласно действащото законодателство. Същата е с покритие от 26.06.2020г. до 25.06.2021г.

Съгласно застрахователна полица № *****/25.06.2020г. е застрахована професионалната отговорност на ВиК дружеството за вреди, причинени на другите участници в строителството и/или други трети лица, вследствие неправомерни действия или бездействия на застрахования, извършени при или по повод осъществяване на професионалната му дейност – изработване на инвестиционни проекти на обекти от трета категория и всяка по-ниска категория, съгласно действащото законодателство. Същата е с покритие от 26.06.2020г. до 25.06.2021г.

Не е спорно между страните, че процесният пътен инцидент е настъпил в срока на двете застраховки. Правилен е изводът на първоинстанционния съд, че доколкото в случая вредите са резултат от друг вид дейност на застрахования, то същите не представляват покрит риск по застрахователна полица № *****/25.06.2020г., доколкото касае дейности, свързани с инвестиционни проекти, но не и строителство или отделни строително-монтажни работи.

Доколкото уврежданията са настъпили в следствие на строително-монтажни работи, изразяващи се в отстраняване на авария, съответно необезопасяване на изкопа, то правилно съдът е изследвал дали другата полица - застрахователна полица № *****/25.06.2020г., която касае такъв вид дейности, покрива щетите, вследствие на неправомерни действия или бездействия на застрахования. Застрахованото лице е сключило договор за застраховка на професионалната си отговорност, покриваща вреди на трети лица, причинени при цялостно изпълнение на строителство или на отделни строително-монтажни работи на обекти от трета категория и всяка по-ниска категория, съгласно действащото законодателство.

Настоящата инстанция споделя извода на първоинстанционния съд, че се касае за строежи от втора категория по смисъла на чл. 137, ал. 1, т. 2, б. „б“ ЗУТ. Съгласно

посочената разпоредба втора категория представляват строежите във връзка с разпределителни проводни, съоръжения и устройства към тях в областта на водоснабдяването, канализацията, електроснабдяването, топлоснабдяването, газоснабдяването и други дейности. В този смисъл, отговорността на „ВиКУ“ ЕООД е за вреди, които са следствие от строително - монтажни работи по водопроводната мрежа на населеното място, която е обект от втора категория строежи.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя „ВиКУ“ ЕООД, че се касае за трета категория строежи по смисъла на чл. 137, ал. 1, т. 3, б. „б“ ЗУТ, доколкото водопроводната мрежа и съоръжения представлявали техническа инфраструктура по смисъла на чл. 64, т. 3 и т. 4 от ЗУТ. Видно от посочените разпоредби, елементи на техническата инфраструктура са преносните (довеждащите и отвеждащите) проводни (мрежи) и съоръженията към тях в урегулирана територия, както и разпределителните проводни и разпределителните устройства и съоръженията към тях (трансформаторни постове, електрически подстанции, пречиствателни станции за питейни и отпадъчни води, понижителни и разпределителни станции и др.), включително присъединителните проводни към сградните инсталации и общите средства за измерване. В този смисъл посочените в чл. 137, ал. 1, т. 2, б. „б“ ЗУТ, определяща втората категория строежи, сочи, че такива са строежите във връзка с разпределителни проводни, съоръжения и устройства към тях в областта на водоснабдяването, канализацията, електроснабдяването, топлоснабдяването, газоснабдяването и други дейности. Т.е. същите са включени в понятието „техническата инфраструктура“. В този смисъл, правилно първоинстанционния съд е приел, че вредите от проектирането, изграждането и ремонта на разпределителните водопроводни мрежи на ВиК дружеството не представляват покрит риск и по представената застрахователна полица - застрахователна полица № *****/25.06.2020г. По изложените съображения въззивният съд счита, че предявеният по делото обратен иск е неоснователен и правилно е отхвърлен от първоинстанционния съд.

С оглед гореизложеното, релевираните във въззивните жалби възражения са неоснователни. Не се констатира твърдените от жалбоподателите пороци на първоинстанционното решение, като с оглед съвпадение на изводите на въззивната инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение, като правилно и обосновано, следва да бъде потвърдено.

Следва да бъде разгледана и подадената частна жалба от ответника по обратния иск и трето лице - помагач по главния иск „ДЗИ - О. З.“ ЕАД срещу постановеното по реда чл. 248 от ГПК Определение № 1002/24.04.2023г. по първоинстанционното дело.

Същата е постъпила в предвидения в чл. 248, ал. 3 от ГПК срок, подадена е от надлежна страна, имаща правен интерес от обжалването му, отговаря на изискванията на чл. 260 и 261, във връзка с чл. 276, ал. 2 от ГПК, следователно е процесуално допустима за разглеждане по същество. Разгледана по същество същата е неоснователна, по следните съображения:

С първоинстанционното решение са присъдени в полза на ответника по обратния иск „ДЗИ - О. 3.“ ЕАД направени по делото разноски в размер на 988,80 лева – за адвокатско възнаграждение. Съдът е посочил, че останалите направени от него разноски са за съдебни експертизи, които не са свързани с разглеждането на обратния иск и за тях няма право на разноски на основание чл. 78, ал. 10 от ГПК за тях. В срока по чл. 248 от ГПК третото лице – помагач и ответник по обратния иск е подало молба за изменение на решението в частта за разноските. С поставено по делото Определение № 1002/24.04.2023г. по реда чл. 248 от ГПК, съдът е оставил без уважение искането като е изложил, че при предявен срещу третото лице – помагач обратен иск, третото лице – помагач участва в производството в две процесуални качества – като подпомагаща страна и като ответник по обратния иск, съответно правото му на разноски зависи от процесуалните правоотношения, в които участва. Доколкото е участвал като трето лице – помагач в правоотношението по главния иск на основание чл. 78, ал. 10 от ГПК, съдът е приел, че същото няма право на разноски в това процесуално качество, направени във връзка с главния иск, по който е бранил ответниците. В същото време, доколкото е ответник по предявения обратен иск, отговорността за разноски се определя по правилата на чл. 78, ал. 3 и ал. 4 от ГПК, поради което са му присъдени разноски само във връзка с отхвърления срещу него обратен иск.

Ответникът по обратния иск е представил списък на разноските по чл. 80 от ГПК пред първоинстанционния съд, с оглед приетото в т. 9 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, поради което молбата за изменение на поставеното решение в частта за разноските се явява допустима, съответно и постановеното определение е допустимо.

Настоящата инстанция споделя изводите на първоинстанционния съд, изложени в обжалваното определение. Изцяло неоснователни са аргументите на жалбоподателя, че следва да му се присъди пълния размер на разноските направени за цялото производство.

Пред първоинстанционния съд по същество са разгледани освен предявения първоначален иск, така и обратният иск, насочен срещу третото лице – помагач, по който той е ответник по иска. С оглед разпоредбата на чл. 78, ал. 10 от ГПК третото лице - помагач няма право на, съответно не дължи разноски, освен ако с поведението си не е причинило такива със свои действия, които обслужват подпомаганата страна. Единствено в хипотезата на предявен срещу третото лице – помагач обратен иск, по който той има качеството на страна – ответник, разноски му се следват и същите са дължими от ищеца по обратния иск в случай на отхвърляне на иска (чл. 78, ал. 3 от ГПК) или при прекратяване на делото, съответно несбъждане на условието за разглеждането му (чл. 78, ал. 4 от ГПК), но само и единствено разноските, направени във връзка със защитата му по този конкретен иск.

Видно от доказателствата по делото и представения списък по чл. 80 от ГПК, се претендират разноски за изготвените по делото експертизи. Същите са направени за събиране на доказателства – изготвяне на СТЕ и СМЕ, по предявения първоначален иск от ищеца Т. срещу ответника „ВиКУ“ ЕООД, свързани с отбранителната теза на ответника, на когото третото лице – помагач е помагало в процеса и чийто права е бранило по този иск, с

цел да избегне неблагоприятен за себе си резултат. Тези разноси не са направени във връзка с обратния иск по който третото лице – помагач се е бранило като ответник. Въз основа на тях са събрани доказателства, свързани с предмета на доказване по предявения по делото главен иск за осъществен деликт, а не във връзка с ангажираната застрахователна отговорност на ответника по обратния иск по сключения застрахователен договор. Цитираната от частния жалбоподател съдебна практика не касае настоящата хипотеза, доколкото всички представени съдебни актове, разглеждат случаи, при които предявеният обратен иск въобще не е разглеждан по същество, какъвто настоящият случай не е, съответно не касаят присъждане на разноси, направени във връзка с главния иск.

Видно е от събраните по делото доказателствата, че единствените разноси, свързани със защитата на третото лице – помагач в качеството му на ответник по обратния иск, са тези за платено адвокатско възнаграждение. Поради това правилно първоинстанционният съд, поради отхвърляне на обратния иск, му е присъдил само тези разноси.

С оглед гореизложеното, правилно съдът е оставил без уважение молбата за изменение на решението в частта за разноските и е отказал да присъди на третото лице – помагач и ответник по обратния иск и сумата от 550,00 лева – депозити за експертизи, поради което постановения от него по реда на чл. 248 от ГПК съдебен акт следва да бъде потвърден.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, в тежест на жалбоподателите О. Б. и „ВиКУ“ ЕООД следва да се възложат сторените от въззиваемата С. К. Т. разноси за въззивното производство. Доколкото съдът е сезиран и с жалба от страна „ВиКУ“ ЕООД срещу решението в частта, с която е отхвърлен обратния иск срещу третото лице – помагач и ответник по обратния иск, с оглед изхода на спора, право на разноси пред въззивната инстанция има и ответника по обратния иск - „ДЗИ - О. З.“ ЕАД.

По отношение претенция за разноси на въззиваемата С. К. Т. - своевременно е претендирано присъждане на адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в размер на 1 500,00 лева, което е заплатено в брой – видно от приложената по делото разписка. От страна на въззивника О. Б. своевременно е направено възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар, което следва да бъде разгледано. С оглед материалния интерес в настоящото производство, доколкото решението е обжалвано частично, и съобразно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 и чл. 2, ал. 5 от Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения (Наредбата), минималното адвокатско възнаграждение възлиза на сумата от 1 301,70 лева. Настоящата инстанция като съобрази фактическата и правна сложност на делото, счита, че същата не се отличава от обичайната за този вид искове, поради което възражението за прекомерност се явява основателно. Поради това претендираното адвокатско възнаграждение следва да бъде намалено до установения минимален размер, определен съгласно Наредбата, като в полза въззиваемата С. Т. следва бъдат присъдени направените от нея разноси за адвокатско възнаграждение за представителство пред въззивната инстанция в размер на 1 301,70 лева.

По отношение претенция за разноси на въззиваемата страна по обратния иск „ДЗИ -

О. З.“ ЕАД – своевременно е претендирано присъждане на адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в размер на 1 202,04 лева, платени по банков път, видно от представената фактура и платежно нареждане. Както беше посочено третото лице – помагач е и ответник по предявения обратен иск, съответно такива следва да му бъдат присъдени за осъществената защита единствено по предявения срещу него обратен иск. С оглед изхода на спора, ищецът по обратния иск „ВиКУ“ ЕООД следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна по обратния иск „ДЗИ - О. З.“ ЕАД извършените пред въззивната инстанция разноси в размер на 1 202,04 лева – заплатено адвокатско възнаграждение.

Както беше посочено, в частта, с която са отхвърлени исковите претенции на ищцата С. Т. за разликата над присъдените суми до претендираните 4 874,40 лева – имуществени вреди и 5 000,00 лева – неимуществени вреди, решението, като необжалвано, е влязло в сила.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Воден от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 263/14.03.2023г., постановено по гр.д. № 20215220103537 по описа за 2021г. на VII граждански състав на Районен съд – П. в обжалваните части.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 1002/24.04.2023г., постановено по гр.д. № 20215220103537 по описа за 2021г. на VII граждански състав на Районен съд - П..

ОСЪЖДА О. Б., с адрес: гр. Б., обл. П., ул. „О.“ №** и „В. и к.у.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. П., ул. „В. я.“ №*, представлявано от управителя С. В. С. **ДА ЗАПЛАТЯТ** на С. К. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. „М. *“, бл. ***, вх. *, ет. *, ап.* направените пред въззивната инстанция съдебни разноси в размер на 1 301,70 лева (хиляда триста и един лева и седемдесет стотинки) - адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „В. и к.у.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. П., ул. „В. я.“ №*, представлявано от управителя С. В. С. **ДА ЗАПЛАТИ** на „ДЗИ - О. З.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „В.“ №** *, представлявано от изпълнителните директори К. Ч. и Б. В. направените пред въззивната инстанция съдебни разноси в размер на 1 202,04 лева (хиляда двеста и два лева и четири стотинки) - адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____